

ת"פ 67181/07/18 - מדינת ישראל נגד שלום שרון טרבלסי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 67181-07-18 מדינת ישראל נ' טרבלסי

בפני כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם שלום שרון טרבלסי

החלטה

מונחת לפני בקשת הנאשם לביטול כתב האישום שהוגש כנגדו נוכח טענה מקדמית של אי קיומה של זכות השימוע, בהתאם לסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") ולחילופין, טענת פגם או פסול בכתב האישום, בהתאם לסעיף 149(3) לחסד"פ או טענת הגנה מן הצדק, בהתאם לסעיף 149(10) לחסד"פ.

רקע עובדתי ותמצית טענות הצדדים

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המונה שלושה פרטי אישום ומייחס לו עבירות של גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בשני פרטי אישום מדובר בריבוי עבירות.

על פי עובדות כתב האישום, בתקופות הרלוונטיות לכתב האישום שימש הנאשם כנהג משאית הובלות.

בהתאם לעובדות פרט האישום הראשון, במהלך שנת 2014, במועדים שאינם ידועים במדויק, שימש הנאשם כנהג במשאית הובלות של חברת "שירות לחקלאי" עבור חברת אוריין. חברת אוריין סיפקה שירותי הובלת סחורה לקבוצת "כלמוביל" (להלן: "חברת כלמוביל"). במסגרת עבודתו, הוביל הנאשם סחורה של חברת כלמוביל. במהלך הובלת הסחורה במשאית, גנב הנאשם סחורה כמפורט בנספחים לכתב האישום, במחיר עלות של ₪ 13,921 מחברת כלמוביל והחזיקה במחסן ביתו בראשון לציון. שאת, בלא ידיעת והסכמת חברת כלמוביל.

בהתאם לעובדות פרט האישום השני, במהלך השנים 2015-2016, שימש הנאשם כנהג במשאית הובלות של חברת "סגל שינוע". החל מחודש מאי 2016, במסגרת עבודתו אצל "סגל שינוע", הוביל הנאשם סחורה עבור חברת "צ'מפיון מוטורס". במספר הזדמנויות לאורך תקופת עבודתו, החל מחודש מאי 2016 ועד לחודש ספטמבר 2016, עצר הנאשם את המשאית במהלך נסיעתו במסלול ההובלה והעביר חלקי רכב השייכים לחברת "צ'מפיון מוטורס" מתוך הסחורה שהוביל, לתא הנהג של המשאית (להלן: "הסחורה הגנובה"). לאחר

פריקת יתר הסחורה ביעדה במחסני "צ'מפיון מוטורס", העמיס הנאשם את הסחורה הגנובה, כמפורט בנספח ב' לכתב האישום, לרכבו הפרטי ומשם הובילה למחסן ביתו. זאת בלא ידיעת והסכמת חברת "צ'מפיון מוטורס". שווי הסחורה הגנובה הוא בסך של כ- 32,960 ₪ במחיר עלות ושווי המכירה שלה הוא בסך של כ- 129,406 ₪.

בהתאם לעובדות פרט האישום השלישי, במהלך חודש יוני 2016 או בסמוך לכך, במספר הזדמנויות, גנב הנאשם סחורה ממעסיקיו בחברת כלמוביל וחברת "צ'מפיון מוטורס" ומכרה לחנויות ולסוחרים במזרח ירושלים ולמוסך בישוב עכברה, בעלות כוללת של כ- 90,000 ₪.

ב"כ הנאשם טען כי לא קויימה בעניינו של הנאשם זכות השימוע בהתאם להוראת סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"), כמחוייב בעבירות מסוג פשע. ודוק, פניותיו לקבלת טיוטת כתב אישום (או "כתב חשדות") נענו בשלילה. בכך, למעשה, נמנעה ממנו זכות השימוע.

ביום 09.05.17 קיבל הנאשם מכתב שיידוע שנשלח אליו מיחידת התביעות, שלוחת ראשון לציון. ביום 08.06.17 פנה ב"כ הנאשם לתביעות, הודיע כי הוא מאשר קבלת מכתב היידוע, הוא מעוניין לממש את זכותו המעוגנת בסעיף 60א לחסד"פ וכי למרשו טענות שבכוחן לשכנע את התביעה להימנע מהגשת כתב אישום. עוד ביקש לקבל טיוטת כתב אישום. נציגת התביעות השיבה לב"כ הנאשם כי הוא מוזמן להגיע ולצלם את עיקרי חומר החקירה בעניינו של הנאשם. ב"כ הנאשם התקשר למשרדי התביעות על מנת לתאם מועד לצילום החומר אלא שאז נענה כי התיק הועבר מהתביעות לפרקליטות.

ביום 11.06.17, פנה ב"כ הנאשם בכתב למאשימה בבקשה זהה לזו שנשלחה לתביעות. רק לאחר פניות טלפוניות רבות של ב"כ הנאשם, למעלה משלושה חודשים לאחר פנייתו, העבירה המאשימה, ביום 19.09.17, תגובתה בכתב, לפיה תיק החקירה הועבר לטיפול וטרם קבלת החלטה בתיק, במידת הצורך, יעודכן ב"כ הנאשם בהתאם.

ביום 27.03.18, פנה ב"כ הנאשם בכתב למאשימה בבקשה לקבלת חומר החקירה וכן, טיוטת כתב אישום בעניינו של הנאשם. בתגובה, נשלחה תגובת המאשימה לפיה ב"כ הנאשם מוזמן לאסוף את החומר שצולם עבורו. אסופת מסמכים זו לא כללה טיוטת כתב אישום.

ביום 06.06.18 שוחח ב"כ הנאשם טלפונית עם הפרקליט המטפל בתיק ולדבריו, זה האחרון אמר לו כי "לא תהיה פה טיוטת כתב אישום", ללא כל נימוק לאמירה זו. ב"כ הנאשם חזר על בקשתו לקבל טיוטת כתב אישום בכתב.

ביום 12.06.18 פנה ב"כ המאשימה בכתב לב"כ הנאשם וציין במכתבו כי עומדים לרשותו 14 ימים לצורך הגשת פנייתו בכתב וכן, נכתב כי "כפי שהובהר לך, לא תועבר לעיון טיוטת כתב האישום". זאת, ללא כל הסבר או נימוק מדוע לאו.

ביום 18.06.18 פנה ב"כ הנאשם שוב לכתב למאשימה בבקשה לקבל את טיוטת כתב האישום בעניינו של

הנאשם וכן, ציין כי מעולם לא ערך שימוע ללא טיוטת כתב אישום וכי במתכונת הנוכחית, ללא טיוטת כתב אישום, לא יוכל לקיים את השימוע.

ביום 10.07.18 קיבל ב"כ הנאשם מכתב מן המאשימה, לפיה המאשימה רואה בפנייתו זו של ב"כ הנאשם כוויתור על זכות השימוע של הנאשם וכי יוגש נגדו כתב אישום בקרוב.

לטענת ב"כ הנאשם, מדובר בפגם של אי קיומה של זכות השימוע המצדיק מחיקת כתב האישום נגד הנאשם. לדידו, למאשימה אין טעם ענייני לאי העברת טיוטת כתב האישום. החלטתה של המאשימה לא להעביר את טיוטת כתב האישום היא שרירותית, אינה מנומקת ופוגעת בשוויון בין חשודים אשר חלקם מקבלים לידיהם טיוטה כזו וחלקם לאו.

ב"כ הנאשם הפנה לסעיף 3 להנחיות היועץ המשפטי לממשלה (הנחיה 4.3001) ולבג"צ 4388/08 שמואל נ' היועץ המשפטי לממשלה (ניתן ביום 11.06.18). לדידו של ב"כ הנאשם, השתלשלות ההליך מלמדת כי בעת שביקש לקבל את טיוטת כתב האישום נגד הנאשם, זו הייתה בנמצא. ב"כ הנאשם סומך אמירתו זו על תגובתו של ב"כ המאשימה למכתבו, לפיה כתב אישום נגד הנאשם יוגש בקרוב. כמו כן, על העובדה כי כתב אישום אכן הוגש 19 ימים לאחר משלוח התגובה על ידי ב"כ המאשימה והעובדה כי מדובר בכתב אישום רחב היקף הדורש עבודת הכנה רבה ומפנה לנספחים של כתב האישום. ב"כ הנאשם הדגיש כי לאחר שעין בחומר החקירה, עלו תהיות ושאלות שונות הנוגעות לעבירות ולעובדות מהן על הנאשם להתגונן. במצב דברים זה, הקושי לקיים שימוע אפקטיבי ללא טיוטת כתב אישום גדול. כל שכן, כאשר מדובר בשימוע בכתב, כפי שהתבקש במקרה דנן. כאשר מדובר בשימוע בכתב. עוד הוסיף כי העברת טיוטת כתב אישום מסייעת במידה רבה לצדדים למד את סלע המחלוקת ביניהם ובמקרים רבים, להגיע, במסגרת הליך השימוע, להסכמות ולהבנות אשר עשויות לייעל את ההליך.

ב"כ המאשימה טען, בתגובה לטענותיו של ב"כ הנאשם, כי באותה עת, כלל לא הייתה מצויה בידי המאשימה טיוטת כתב אישום. ובכל מקרה, המאשימה אינה חייבת להעביר את טיוטת כתב האישום טרם השימוע. גם בג"צ 4388/08 אליו הפנה ב"כ הנאשם מציין כי באם קיימת טיוטת כתב אישום, ניתן להעבירה. אולם, אין מדובר בחובה לעשות כן.

עוד ציין ב"כ המאשימה כי מדובר בתיק שאינו כולל חומרי חקירה כה רבים, כפי שטען ב"כ הנאשם ולאור העובדה כי הנאשם הודה בחלק הארי של העבירות וכי ביחס לעובדות בהם הוא אינו מודה, הסחורה נתפסה בכף - אין זה בלתי סביר כי כתב האישום יוכל להיות מוכן בתוך פרק זמן קצר ואין הדבר מלמד, בניגוד לטענת ב"כ הנאשם, כי טיוטת כתב אישום כבר הייתה מוכנה.

ב"כ המאשימה ציין כי המאשימה אפשרה לנאשם לממש את זכות השימוע ופנתה אל ב"כ הנאשם מספר פעמים טרם שהודע לו כי כתב אישום נגדו יוגש. בין היתר, נשלחו לנאשם שני מכתבי יידוע ובמכתב אחד נכתב באופן מפורש כי המאשימה שוקלת להעמיד לדין את הנאשם בגין עבירה של גניבה ממעביד. למרות זאת, הנאשם בחר שלא להעלות טענותיו.

דלתה של המאשימה פתוחה והיא מוכנה לשמוע טענותיו של ב"כ הנאשם.

המסגרת הנורמטיבית לדין זה, מצויה בהוראת סעיף 60א לחסד"פ, וזו לשונה:

"(א) רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך.

(ב) בהודעה תצוין כתובתה של רשות התביעה שאליה ניתן לפנות בכתב לבירורים ולהצגת טיעונים.

(ג) נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה.

(ד) חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית; פרקליט המדינה, פרקליט המחוז, ראש יחידת התביעות או מי שהם הסמיכו לכך, לפי הענין, רשאים להאריך את המועד האמור.

(ה) החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, מטעמים שיירשמו, כי הנסיבות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום, בטרם חלפו 30 הימים ואף בטרם פנה החשוד כאמור בסעיף קטן (ד).

(ו) אין בהוראות סעיף זה כדי לשנות מהוראות סעיף 74.

(ז) ... "

בהתאם להוראת סעיף זה, כאשר עסקינן בעבירה מסוג פשע, חלה חובה על רשות התביעה ליידע את החשוד, לפי הכתובת הידועה לה, כי חומר החקירה בעניינו הועבר לידה. זכותו של החשוד לפנות אל רשות התביעה, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, להציג טענותיו לגבי העמדתו לדין בפניה ולבקש כי תימנע מהגשת כתב אישום כנגדו.

בתי המשפט עמדו לא פעם על חשיבות זכות השימוע.

זכות זו עשויה לייעל את מלאכת התביעה. יכול ויחסכו משאבים הכרוכים בניהולו של הליך פלילי, באם שכנע הנאשם את התביעה כי אין להעמידו לדין. לחילופין, יכול השימוע לחדד המחלוקות בין הצדדים ולייעל את המשך ההליך ואף עשויה לעודד הידברות בין הצדדים בניסיון להגיע לכדי הסדר טיעון. אולם, עלול הוא גם

להקשות על עבודת התביעה ולדחות את פתיחתו של ההליך הפלילי. על כן, לשם הגשמת תכליותיו בצורה אופטימאלית, הכלל הוא כי יש לקיימו מראש (ראה ע"פ 1053/13 חסן הייכל נ' מדינת ישראל ; בג"צ 1400/06 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' ממלא מקום ראש הממשלה).

ההחלטה על העמדה לדין הינה החלטה הנופלת בגדר החלטה מנהלית. אי קיום שימוע טרם קבלת ההחלטה מהווה פגם בפעולת הרשות המינהלית ומשכך, נקבע כי יש להחיל עליו את דוקטרינת הבטלות היחסית (ראה ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 834, 776).

הוזה אומר, יש לבחון נסיבות המקרה גופו ולבדוק תוצאות הפגם.

אין חולק כי הודעת יידוע נשלחה לנאשם. בתחילה על ידי יחידת התביעות במשטרת ישראל ומשעבר חומר החקירה לטיפול הפרקליטות, נשלח גם מכתב יידוע על ידי פרקליטות מחוז מרכז ובהמשך, נשלח מכתב יידוע נוסף. התקיים שיג ושיח בכתב בין ב"כ הנאשם לב"כ המאשימה. המחלוקת הינה האם אי העברת טיוטת כתב אישום לנאשם מהווה, הלכה למעשה, מניעת זכותו של הנאשם לשימוע.

הוראת סעיף 60א לחסד"פ אינה מחייבת כי בטרם השימוע תועבר לנאשם טיוטת כתב אישום בעניינו.

עיון בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה מלמדת כי גם הן אינן מחייבות כי המאשימה תעשה כן.

ודוק, סעיף 3 להנחיות היועץ המשפטי לממשלה (הנחייה 4.3001) קובע כך:

"במסגרת הליך השימוע אין מקום להתדיינות פרטנית באשר לנבכי התיק וחומר הראיות הכלול בו, ויש להתמקד בסוגיות עקרוניות אשר מצויות ביסוד טיוטת כתב האישום".

וסעיף 7 להנחיות היועץ המשפטי לממשלה (הנחייה 4.3001) קובע כך:

"לפי סעיף 74 לחסד"פ, זכות העיון בחומר הראיות שבידי התביעה מוקנית לחשוד רק מעת

שהוגש נגדו כתב אישום. בהתאם לסעיף 60א(ו), שנוסחו הובא לעיל, אין בהוראת סעיף 60א "כדי לשנות מבוראות סעיף 74". יחד עם זאת, לעיתים לא ניתן לממש באופן סביר את זכות הטיעון ללא קבלת עיקרי חומר הראיות שבידי התביעה. לפיכך, יתאפשר עיון החשוד או בא כוחו בעיקר חומר הראיות שבידי התביעה לקראת השימוע; זאת בכפוף לשיקול דעת התביעה, ככל שזו תסבור כי הדבר אינו עלול לפגוע בעניינם של מעורבים אחרים, להפריע להכנות למשפט, או לגרום נזק אחר".

אמנם, מצוין כי במסגרת הליך השימוע יש להתמקד בסוגיות עקרוניות אשר מצויות ביסוד טיוטת כתב האישום, אך אין באמירה זו כל הטלת חובה על המאשימה להעביר טיוטה כזו. עוד נכון הדבר כי כאמור בסעיף 7 להנחיות אלו, הנה כי כן, רצוי וראוי כי במקרים מסויימים, התביעה תמסור לנאשם את עיקרי חומר הראיות על מנת שיוכל לממש באופן יעיל, אם רצונו בכך, את זכות השימוע, בהתאם להוראת סעיף 60א לחסד"פ. אולם, גם בכך אין כדי להטיל חובת העברת טיוטת כתב אישום טרם השימוע לנאשם ובכל מקרה, אין משמעות המילים "עיקרי חומר הראיות" בהכרח "טיוטת כתב אישום".

בית המשפט העליון קבע בבג"צ 4388/08 שמואל נ' היועץ המשפטי לממשלה, כי "מקום שטיוטת כתב האישום מוכנה וקיימת, ובאין טעם נוגד מיוחד, ראוי כי התביעה תשקול לתיתה לחשוד".

ב"כ המאשימה הצהיר כי במועד הרלוונטי לבקשת ב"כ הנאשם לקבל את טיוטת כתב האישום, לא הייתה טיוטה כזו בנמצא. ובכל מקרה, גם אם נניח והייתה כזו, שיקול הדעת אם לתיתה לחשוד הוא של המאשימה.

לאור האמור לעיל, לא ראיתי בפעולתה של המאשימה ובהתנהלותה משום פגם המצדיק ביטול כתב האישום שהוגש נגד הנאשם.

למעלה מן הצורך יצוין כי גם אם נניח ונפל פגם בפעולתה של המאשימה, מהתשתית שהוצגה לבית המשפט על ידי הצדדים, לא ניתן לקבוע בוודאות כי אי העברת טיוטת כתב אישום לנאשם פגעה ביכולתו להעלות טענותיו באופן יעיל בהליך השימוע וכן כי באם היה מעלה טענותיו במסגרת הליך כזה, היו טענותיו מתקבלות והתוצאה בהכרח הייתה אי הגשת כתב אישום כנגדו. משכך, אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם כי אי העברת טיוטת כתב אישום משמעותה, הלכה למעשה, מניעת זכות השימוע מן הנאשם.

בכל מקרה, הסטאטוס בו מצוי ההליך, מאפשר קיומו של שימוע בדיעבד והפגיעה בזכויותיו, ככל שהייתה, הינה בת תיקון בשלב זה.

חזקה כי גורמי התביעה עושים מלאכתם נאמנה ודלתם פתוחה לשמיעת טענות הנאשם באופן כזה שאם ישתכנעו כי יש לבטל את כתב האישום, גם בעת הזו, יעשו כן. (ראה ע"פ 1053/13 חסן הייכל נ' מדינת ישראל ; ת"פ (מחוזי ת"א) 40131/07 מדינת ישראל נ' בן רובי ; תפ"ח (מחוזי ת"א) 1057/06 מדינת ישראל נ' אזולאי).

לא מצאתי בהתנהלותה של המאשימה כדי אפליה בין הנאשם לבין חשודים אחרים אשר קיבלו לעיונם טרם הליך השימוע טיוטת כתב אישום. כאמור, אין בהעברת טיוטת כתב אישום כדי להצביע בהכרח על קיומו של הליך שימוע יעיל יותר ולא ניתן לקבוע בוודאות כי טענותיו של הנאשם במסגרת הליך השימוע היו מתקבלות והתוצאה בהכרח הייתה אי הגשת כתב אישום כנגדו.

ברי כי כל תיק ותיק נבדק על פי נסיבותיו הוא, על פי חומר הראיות שנאסף בו ועל פי נסיבותיו הספציפיות של החשוד.

משדן בית המשפט בעניינו של הנאשם, אין הוא אמור לבחון האם נכונים היו שיקוליהם של העוסקים במלאכה בהחלטותיהם לנקוט בהליכים משפטיים או לאו ובאיזה מועד עליהם להכין טיוטת כתב אישום. למאשימה פררוגטיבה להפעיל שיקול דעת בנוגע לכך. חזקה, כי כל עוד לא הוכח אחרת, ואף לא הונח לכ בסיס לטעון אחרת, הרי שהופעלו שיקולים ענייניים בלבד. הביקורת השיפוטית על החלטה של המאשימה בנוגע לכך הינה אך ורק במקרים חריגים, בהם נפלה ההחלטה מחוץ למתחם הסבירות באופן ניכר.

המאשימה הסבירה כי טיוטת כתב אישום לא הייתה בנמצא בעת שביקש ב"כ הנאשם לקבלה והכל מקרה, כפי שהובא לעיל, לא מוטלת עליה חובה להעביר טיוטה כזו טרם הליך השימוע.

כך, גם, לא ניתן לטעמי לקבל את טענת ב"כ הנאשם ולהורות על ביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק.

הלכה פסוקה היא כי ביטולו של הליך פלילי, מטעמי הגנה מן הצדק, יעשה במקרים חריגים ביותר, מקרים בהם התנהגותה של הרשות היא שערורייתית ותחושת הצדק האוניברסאלי נפגעת.

לדידי, קשר סיבתי בין התנהלות המאשימה לבין פגיעה מובהקת בזכויות הנאשם באופן היכול לבסס את המסקנה לפיה לא ניתן יהיה להבטיח קיום משפט הוגן בעניינו - אין. אין בהתנהלות המאשימה כדי פגיעה ממשית ורחבת היקף בתחושת הצדק וההגינות.

(ראה ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776).

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר החלטתי אל הצדדים.

ניתנה היום, י"ג אדר א' תשע"ט, 18 פברואר 2019,
בהעדר הצדדים.